

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/147/2020
Identifikačné číslo spisu:	7618203410
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7618203410.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Šobichovej a členov senátu JUDr. Martina Vladíka a Mgr. Petra Melichera, v spore žalobcu: W. V. - DREVÁR, so sídlom v B. N. M., A. X/XX, IČO: XXXXXXXXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Taragel a Akram, s.r.o., so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Starosaská 11, proti žalovanému: W. V., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom v W. XXX, zastúpenému Advokátkou kanceláriou Hovan a Hospŕdka, s.r.o., so sídlom v Spišskej Novej Vsi, M. Gorkého 8, o zaplatenie 2 532,70 eur (Sk 76 300,--) s prísl. vedenom pred Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 1 C 24/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach pod č. k. 5 Co 38/2019-139 zo dňa 13. februára 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) žalobu žalobcu zamietol. Žalovanému priznal plnú náhradu trov konania. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol v konaní, kde predmetom konania bol nárok žalobcu na náhradu škody proti žalovanému. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 25.02.2016 č. k. 3 Co 50/2015-429, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi sumu 2.532,70 eur spolu so 17,6 % úrokom z omeškania od 20.05.1998 do zaplatenia, v spojení s výrokom o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2. V intenciách zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach, súd prvej inštancie, keďže v priebehu konania žalovaný v 1. rade zomrel, uznesením zo dňa 26.09.2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29.09.2017 (č.l. 513 spisu), pokračoval v konaní s jeho dedičom W. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W.Á. XXX a v zmysle záverov zrušujúceho uznesenia ho vyzval na predloženie súhlasu na ťažbu dreva od spoločenstva Urbáriátnych lesov a pasienkového spoločenstva Poráč, keďže pôvodný žalovaný bol predsedom tohto spoločenstva a s odkazom na ust. § 10 ods. 1 až 3 zák. č. 181/1995 Z.z., § 33 OZ dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade konal nad rámec svojho

oprávnenia, v rozpore s vyhlásením spoločenstva Urbariátnych lesov a pasienkového spoločenstva Poráč (č.l. 50 - 53 spisu bod IV, písm. B, ako aj bod V písm. A, B ,C), keďže povinnosťou predsedu spoločenstva bolo jednotlivé dohody a zmluvy predkladať na schválenie výboru spoločenstva (viď aj odpoveď na č.l. 49 spisu).

3. Žalobca v tomto smere ale len poukazoval na uzavretie kúpnej zmluvy zo dňa 02.04.1995, ktorú považoval za povolenie (viď aj jeho výpoveď zo dňa 27.02.2018 na č.l. 270 spisu), v zmysle ktorej bola medzi subjektom Urbariátne lesy a pasienkové spoločenstvo Poráč v zastúpení Q. A., predsedom spoločenstva a kupujúcim W. V., v zmysle Obchodného zákonníka uzatvorená kúpna zmluva o predaji dreva na pni v porastoch: X., B. M. s tým, že ťažba sa mala vykonať do 15.05.1995 za dohodnutú cenu za 1 m³ 700,- Sk, so započatím prác dňa 03.04.1995, pričom pri nedodržaní zmluvných podmienok zmluva stráca platnosť. Písomná zmluva na ďalšie obdobie ale uzatvorená nebola.

4. Po vykonaní dokazovania a jeho doplnení v intenciách odvolacieho súdu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko so zreteľom na uzavretú kúpnu zmluvu, pôvodný žalovaný ako predseda spoločenstva prekročil svoje právomoci, keďže na uzavretie kúpnej zmluvy o predaji dreva na pni, zo dňa 02.04.1995, nemal splnomocnenie výboru spoločenstva a preto v danom prípade nemožno hovoriť o danom vzťahu podľa § 10 ods. 3 zákona č. 181/1995 Z.z. Preto ani vecná pasívna legitimácia žalovaného nesúvisí s jeho činnosťou ako predsedu Urbariátnych lesov a pasienkového spoločenstva Poráč, ale len ako fyzickej osoby - predsedu tohto spoločenstva, ktorý prekročil rozsah svojich oprávnení a preto žaloba voči nemu nemôže smerovať v zmysle princípu solidarity podľa ust. § 10 ods. 3 zákona č. 181/1995 Z.z. s použitím § 511 OZ, kedy zákon priamo umožňuje žalobcovi žalovať iba žalovaného Q. A., ktorý v kontexte § 10 ods. 3 tohto zákona o pozemkových spoločenstvách je zodpovedný za záväzky spoločenstva, kedy voči iným osobám ručia spoločníci spoločne a nerozdielne. V tomto smere súd prvej inštancie postupoval a vec právne posúdil podľa ust. § 9, § 10 zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločenstvách s odkazom na § 31 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 33 a § 511 ods. 1, 3 OZ a následne aj podľa § 373 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 379 ObZ vec právne posúdil, čo sa týka preskúmania zodpovednosti za škodu v znení naplnenia zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu právneho predchodcu žalovaného ale len ako fyzickej osoby toho času proti jeho právnenému nástupcovi titulom dedenia.

5. Podľa prednesu právnej zástupkyne žalobcu na pojednávaní dňa 03.10.2018, mal súd prvej inštancie za preukázané naplnenie pojmových znakov zodpovednosti za škodu, vyplývajúcej z porušenia právnej povinnosti právneho predchodcu žalovaného, ktoré malo spočívať v tom, že na jeho pokyn mal drevo, ktoré mal nadobudnúť žalobca, právny predchodca žalovaného bez akéhokoľvek oprávnenia spoločenstva predat spoločnosti MENET, pričom žiaden doklad o tom súdu ale žalobca nepredložil. V tomto smere žalobca len poukazoval na listinný dôkaz nachádzajúci sa v spise pod sp. zn. 9 C 1170/1998 na č.l. 6, z ktorého vyplýva, že „celé množstvo dreva v lokalite Poračská dolina bolo pomerané predsedom Urbariátu Poráč p. A. za prítomnosti p. W. Q., K. V. P. Š. V. Táto drevná hmota bola firme MENET vyfakturovaná majiteľom drevnej hmoty Urbariátom Poráč na základe priloženého číselníka“. Rovnako mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi stranami sporu bola uzatvorená kúpna zmluva zo dňa 02.04.1995 o predaji dreva na pni s tým, že zmluvní účastníci sa dodatočne mali dohodnúť, že žalobca vyťaží pre žalovaného drevo za odmenu 350,- Sk/m³, pričom nárok žalobcu na zaplatenie za ťažbu dreva bude čiastočne uspokojený odkúpením 117 m³ po 700 Sk s tým, že kúpna cena sa započíta s nárokom žalobcu na úhradu ťažobných nákladov (viď Dohodu o vzájomnom započítaní na č.l. 3 spisu), ktorá ale nie je datovaná, ani podpísaná a preto podľa súdu prvej inštancie k jej uzatvoreniu ani nedošlo.

6. Vychádzajúc zo znenia písomne uzatvorenej kúpnej zmluvy zo dňa 02.04.1995 na č.l. spisu 29, nakoľko predmetom kúpy bolo drevo na pni, ak žalobca drevo vyťažil, mal sa postarať o jeho odvoz alebo minimálne o jeho zabezpečenie v zmysle § 455 ObZ a keďže tak neučinil, riziko škody na tovare, t.j. na vyrúbanom dreve prevzal žalobca okamihom uloženia dreva na skládku bez toho, aby ho zabezpečil (pričom odcudzenie dreva nebolo ani hlásené na políciu), a keďže v konaní bol uplatnený zo strany žalobcu nárok na náhradu škody podopretý len existujúcim písomným dokladom o uzavretí

kúpnej zmluvy zo dňa 02.04.1995, bez preukázania dohody o započítaní pohľadávok a záväzkov, pričom žalobca kúpil od pôvodného žalovaného, ktorý v danom konaní vystupuje len ako fyzická osoba, drevo na pni, ktoré riadne nezabezpečil, z dôvodu nenaplnenia pojmových znakov náhrady škody, ako aj z dôvodu neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu, so zreteľom na jeho dôkaznú tieseň, súd žalobu žalobcu proti žalovanému ako nedôvodnú zamietol.

7. Aj keď v priebehu konania pôvodný žalovaný neb. Q. A. sčasti uznal nárok žalobcu, čo do sumy 22.617,- Sk (viď výpoveď žalovaného v 1. rade zo dňa 14.02.2001 na č.l. 31 spisu 9 C 1170/1998), súd prvej inštancie z dôvodu neexistencie návrhu žalobcu s odkazom na ust. § 282 a nasl. CSP, ust. § 282 CSP vo veci neaplikoval.

8. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom žiadne dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP vo veci nevzhliadol. Keďže v konaní bol plne úspešný žalovaný, súd mu priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania.

9. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd mal za to, že v danom prípade nebol naplnený ani jeden z odvolacích dôvodov, keďže súd prvej inštancie použil správne právne predpisy, správne ich aj vyložil a na daný stav ich aj správne aplikoval, a teda z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

10. Odvolací súd rovnako nezistil, aby skutkové zistenia súdu prvej inštancie nezodpovedali vykonaným dôkazom, alebo aby súd pri svojom rozhodovaní opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, prípadne vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, alebo v konaní nevyšli najavo, alebo aby ich nesprávne interpretoval, prípadne, aby nesprávne aplikoval použitý právny predpis. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, ktorý správne vyhodnotil a to aj s odkazom na doplnené dokazovanie v prejednávanej veci s tým, že pri právnom posúdení veci použil správne právne normy, ktoré aj správne vyložil a aplikoval na zistený skutkový stav, ako aj v zmysle intencií zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, hodnotiac dôkazy z hľadiska ich dôležitosti, pravdivosti, zákonnosti a vierohodnosti, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti podľa ust. § 191 a nasl. CSP a podľa zásad ustálených v súdnej praxi. Rovnako dostatočne, správne, ako aj presvedčivo, uviedol dôvody svojho rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

11. Odvolací súd apeloval na to, že označenie žalovaného v znení odôvodnenia žaloby titulom uplatneného nároku, je vždy vecou žalobcu, ktorý je vždy v sporovom konaní „pánom sporu“ a preto má aj dôkaznú povinnosť na preukázanie uplatneného nároku. Odvolací súd uviedol, že žalobca s poukazom na odôvodnenie žaloby ako aj uplatnený nárok a označenie žalovaného, si nárok proti pôvodnému žalovanému uplatňoval titulom náhrady škody (viď v tomto smere aj pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie vo veci č.k. 9 C 1170/98-32 zo dňa 05.11.1998 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 11 Co 25/99-98 zo dňa 04.03.1999), z ktorého je zrejmé, že žalobca podal na súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa dožadoval zaplattenia žalovanej sumy, úrokov z omeškania, ako aj náhrady trov konania s odôvodnením, že „so žalovaným, ktorý vystupoval v mene Urbariátnych lesov a pasienkového spoločenstva Poráč, mal uzatvorenú zmluvu na ťažbu dreva zo dňa 02.04.1995 s tým, že prvý termín ťažby dreva bol dohodnutý do 15.05.1995, pričom po tomto termíne nedošlo k písomnému uzatvoreniu novej zmluvy, aj keď sa naďalej postupovalo medzi stranami tejto zmluvy a aj napriek tomu, že žalobca v roku 1996 nemal prvé tri mesiace zaplattené peniaze, v tom čase ale už vyťažil 117 m³, napriek finančnej situácii drevo ťažil naďalej, ktoré však zostávalo uskladnené v priestoroch žalovaného. Pre žalovaného tak vyťažil 296 m³ guľatiny, pričom uviedol, že boli dohodnuté, že žalovaný zabezpečí odpredaj vyťaženej guľatiny, t.j. 296 m³ a na základe toho malo dôjsť k vzájomnému zápočtu, kde na jednej strane malo byť započítaných 117 m³ po 700,- Sk, ktoré odkúpil žalobca a na druhej strane 293 m³ po 350,- Sk, ktoré žalobca vyťažil pre žalovaného. Aj napriek tomu, že žalovaný mal vystaviť číselník a faktúru, neurobil tak, žalobca však vyfakturoval žalovanému vyťažených 296 m³ dreva,

pričom uviedol, že sa dozvedel, že žalovaný guľatinu odpredal firme MENET a preto dohodu so žalovaným o zápočte nezrealizoval, keďže údajne malo dôjsť k odcudzeniu dreva. Keďže žaloba smerovala voči predsedovi spoločenstva a nie proti všetkým spoločníkom, odvolací súd už v tomto zrušujúcom uznesení z dôvodu preskúmania pasívnej vecnej legitímácie vo veci, s poukazom na znenie ust. § 10 ods. 2, 3 zákona č. 181/1995 Z.z. ako aj § 31 OZ, uložil súdu prvej inštancie zistiť, na akom základe mal oprávnenie žalovaný predávať drevo.

12. Ďalej uviedol, že vychádzajúc z odôvodnenia ďalších rozhodnutí súdu vydaných vo veci a to aj rozhodnutia súdu prvej inštancie č.k. 9 C 1170/98-325 zo dňa 02.07.2009 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 9 C 1170/98-332 zo dňa 02.07.2009, ktorým súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu voči žalovanému v 1. rade v tom znení, že zaviazal žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi sumu 2.532,70 eur spolu s príslušenstvom, ako aj k náhrade trov konania, pričom v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol, vyplýva, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že „žalobca ťažil drevo na pozemku spoločenstva, ktoré zastupoval žalovaný v 1. rade, neskôr žalovaný v 2. rade a to na základe existujúceho zmluvného vzťahu, vychádzajúceho z uzavretej kúpnej zmluvy a drevo, ktoré si vyťažil pre seba žalobca, si ale pre zákaz žalovaného v 1. rade z lesa neodviezol, keďže sa tam už neskôr nenachádzalo, a to titulom nároku na náhradu škody“ s tým, že právne posúdenie veci vyplývajúce z intencií uznesenia Krajského súdu v Košiciach pod č.k. 4 Co 338/2005-253 zo dňa 03.03.2007 je taktiež v tom znení, že „uplatnený nárok na náhradu škody možno posúdiť len podľa ustanovení § 373 a § 379 Obchodného zákonníka (ods. 5 str. 3 odôvodnenia tohto uznesenia), pričom z dôvodu nenaplnenia zákonných predpokladov preskúmateľného rozsudku v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd zrušil potom, čo učinil právne posúdenie veci titulom náhrady škody, vychádzajúc z odôvodnenia podanej žaloby, ako aj z prednesov strán sporu titulom nároku žalobcu na náhradu škody v zmysle § 373 a § 379 ObZ, nakoľko uzavrel, že „medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade existoval zmluvný vzťah, na základe ktorého žalobca vyťažil drevo, za ktoré zaplatil, avšak drevo v žalovanej hmote 76.300,- Sk (2.532,70 eur) si žalobca z lesa neodviezol pre zákaz žalovaného v 1. rade týkajúci sa jeho vstupu do lesa“. Aj vzhľadom k uvedeným skutočnostiam preto odvolacia námietka žalobcu, čo sa týka zaplatenia odmeny za výrub dreva vo veci bola právne nedôvodná, a to nielen s poukazom na hore citované rozhodnutia súdu v znení učineneho právneho posúdenia veci, ale predovšetkým s odkazom na odôvodnenie podanej žaloby, vyjadrenia žalobcu učinené doposiaľ v konaní, že si nárok uplatňuje titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla z dôvodu, že vyrúbané drevo pre zákaz žalovaného, aby nevstupoval do lesa, bolo z nehnuteľnosti, ktorú spravuje Urbariát Poráč, odvezené tretím subjektom, čím vznikla žalobcovi škoda, keďže si drevo vyťažil pre seba.

13. Odvolací súd uviedol, že nakoľko až v podanom odvolaní si žalobca uplatňoval časť nároku tak, ako to uviedol, nielen titulom náhrady škody ale aj titulom zaplatenia odmeny za výrub dreva, pričom prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d) CSP), čo ale v konaní nebolo naplnené, nejde v danej veci o novoty v odvolacom konaní a to aj čo sa týka ďalšej odvolacej námietky, v zmysle ktorej na ťažbu dreva, ktoré je súčasťou ochranných opatrení proti podkôrnemu hmyzu, nie je potrebný súhlas podľa § 4 ods. 3 vyhl. č. 244/1997 Z.z.

14. Odvolací súd zdôraznil, že aj keď právne posúdenie veci je vždy povinnosťou súdu, treba apelovať na to, že právnomu posúdeniu veci predchádza skutkové odôvodnenie uplatneného nároku v smere unesenia dôkazného bremena, čo má aj zásadný dopad na správne právne posúdenie veci súdom. Ďalej poukázal na zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Košiciach pod č.k. 3 Co 50/2015-429 zo dňa 25.02.2016, kde sa odvolací súd už vysporiadal s námietkou „res iudicata“ a to s tým, že doručenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie pod č.k. 9 C 1170/1998-325 zo dňa 02.07.2009 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 9 C 1170/98-332 zo dňa 02.07.2009, nakoľko nebolo doručené oprávnenej osobe, keďže bolo doručené Q.. V. W. v rozpore so zákonom, nemohlo nadobudnúť právoplatnosť dňa 16.12.2008 a to aj z dôvodu, že napadnutý rozsudok bol následne doručený Q. A. - žalovanému v 1. rade, ktorý proti nemu podal sám odvolanie, čo konštatoval

aj súd prvej inštalácie v bode 8. odôvodnenia napadnutého rozsudku s poukazom aj na odôvodnenie v tomto smere učinené na strane 5 a 6 v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Košiciach pod č.k. 3 Co 50/2015, pričom aj toho času sa odvolací súd stotožnil s učiným právnym posúdením veci v tomto smere s tým, že aj Najvyšší súd SR odmietol dovolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach pod č.k. 3 Co 50/2015-429 zo dňa 25.02.2016. V uznesení Najvyšší súd SR č.k. 1 Cdo 202/2016-505 zo dňa 27.06.2017 konštatoval, že nezistil existenciu žalobcom namietanej vady s tým, že nevyšli najavo ani ďalšie procesné vady vymenované v § 237 ods. 1 OSP, a preto dovolanie žalobcu odmietol, pričom v bode 11 na strane 6 svojho uznesenia apeloval na to, že „odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení veľmi podrobne vysvetlil, že pred súdom prvej inštalácie nastala chyba v doručovaní oprávnenému subjektu a to z dôvodu, že v danej veci udelil splnomocnenie subjekt Urbariátne lesy a pasienkové spoločenstvo Poráč, ktorý nemal právnu subjektivitu v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločenstvách, učiného v čase udelenia plnomocnenstva zo dňa 02.11.1998, keďže subjekt Urbariátne lesy a pasienkové spoločenstvo Poráč nemohol udeliť splnomocnenie ani prostredníctvom svojho zástupcu Q. A. ako predsedu (viď potvrdenie Okresného úradu Spišskej Novej Vsi zo dňa 03.08.1999 na č.l. 57 spisu, z ktorého je zrejmé, že v mene spoločníkov koná Q. A., bytom W. XXX), na zastupovanie v tomto konaní Q.. V. W., komerčnému právnikovi. Zo spisu odvolací súd mal za preukázané, že žalobca v žalobe označil žalovaného ako Q. A., bytom W. XXX a splnomocnenie zo dňa 02.11.1998 zase udelil Q.. V. W. Q. A. ako zástupcu Urbariátnych lesov a pasienkového spoločenstva Poráč, ktorý je subjektom bez právnej subjektivity a teda v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 181/1995 Q.N. A. bol zástupcom, ktorý koná navonok za tento Urbariát bez právnej subjektivity a preto odvolací súd dospel k záveru, že takéto splnomocnenie, ktoré udelil neexistujúci právny subjekt je ako právny úkon nulitné a preto súd na takéto splnomocnenie nemal ani prihliadať, pričom v danom prípade sa ani nejedná o narušenie princípu právnej istoty žalovaného, ale o otázku doručovania rozhodnutia subjektu, ktorý je účastníkom konania, a tak o otázku oprávnenia podať opravný prostriedok, odvolanie v zákonom stanovenej lehote“. Vzhľadom k týmto skutočnostiam je námietka „res iudicata“ vo veci právne irelevantná.

15. Čo sa týka pasívnej legitímácie žalovaného v tomto konaní, odvolací súd v tomto smere taktiež poukázal na odôvodnenie zrušujúceho uznesenia 3 Co 50/2015, keďže sa v tomto rozhodnutí dôsledne vysporiadal s postavením žalovaného vo veci, ako fyzickej osoby (viď str. 7, 8 odôvodnenia citovaného uznesenia) a preto odvolací súd odkazuje na právne posúdenie pasívnej legitímácie žalovaného vo veci uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštalácie (§ 387 ods. 2 CSP), keďže Q. A. ako predseda Urbariátnych lesov a pasienkového spoločenstva Poráč prekročil svoje oprávnenie konať v mene Urbariátu a to čo sa týka uzatvorenia kúpnej zmluvy zo dňa 02.04.1995, so žalobcom na ťažbu dreva, na pozemku Urbariátu, na čo nemal splnomocnenie výborom spoločenstva, a preto nemožno hovoriť o danosti vzťahu podľa § 10 ods. 3 zákona č. 181/95 Z.z. a preto v tomto konaní môže vystupovať len ako fyzická osoba - predseda tohto spoločenstva, ktorý prekročil rozsah svojich oprávnení. V konaní nebolo preukázané, aby k uzatvoreniu zmluvného vzťahu so žalobcom mal pôvodný žalovaný súhlas výboru spoločenstva, pričom táto povinnosť aj vyplýva z bodu V písm. c) vyhlásenia spoločníkov Urbariátnych lesov a pasienkového spoločenstva Poráč o združení sa, a keďže žalobca takýmto dokladom nedisponoval, súd prvej inštalácie správne konštatoval, že žaloba voči pôvodnému žalovanému Q.N. A., predsedovi Urbariátnych lesov a pasienkového spoločenstva Poráč nemôže smerovať v zmysle princípu solidarity podľa ust. § 10 ods. 3 zákona č. 181/1995 Z.z., § 511 OZ, kedy zákon priamo umožňuje žalobcovi žalovať iba žalovaného a preto pôvodný žalovaný je zodpovedný za záväzky spoločenstva len on sám ako fyzická osoba podľa ust. § 33 OZ. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam sú preto odvolacie námietky odvolateľa v tomto smere právne neúčinné.

16. Čo sa týka uplatneného nároku titulom nároku na náhradu škody, keďže vo veci musia byť kumulatívne splnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu v zmysle § 373 ObZ, t.j. existencia protiprávneho úkonu, vznik škody, ako aj príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody s tým, že za protiprávny úkon pôvodného žalovaného jednoznačne nemožno považovať to, že žalovaný zakázal žalobcovi vstup do lesa, prípadne, že by predané drevo vyťažené žalobcom, pre žalobcu, bolo pôvodným žalovaným predané spoločnosti MENET, keďže to nebolo žalobcom jednoznačne v konaní preukázané, pričom z dokazovania vyplýva, že žalobca kupoval drevo na pni a po jeho vyťažení a uskladnení, mal drevo zabezpečiť, z dôvodu prechodu škody a nakoľko tak neučinil,

keďže vyťažené drevo, pre seba, nezabezpečil, uložením dreva na skládku bez jeho zabezpečenia sa vystavil riziku škody.

17. Ďalej odvolací súd uviedol, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno, kto vyťažené drevo z lesa odcudzil, prípadne ho predal tretiemu subjektu, pričom treba zdôrazniť, že ani odcudzenie dreva na polícii neohlásil, nemožno hovoriť o preukázanom porušení právnej povinnosti na strane pôvodného žalovaného a tým o naplnení pojmových znakov zodpovednosti žalovaného za škodu tak, ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie (viď body 63. až 87. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

18. Odvolací súd podotkol, že predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu musia byť splnené kumulatívne, t.j. všetky súčasne, čo znamená, že v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nemožno vyvodiť záver o vzniku zodpovednosti za škodu. V už ustálenej súdnej judikatúre sa zdôrazňuje, že je to žalobca, kto nesie dôkazné bremeno na preukázanie tvrdených skutočností a teda, musí v konaní preukázať existenciu všetkých troch základných predpokladov zodpovednosti za škodu.

19. V tomto smere odvolací súd taktiež zdôraznil, že procesný úspech strany v konaní je podmienený unesením dvoch bremien; jednak ide o bremeno tvrdiť skutočnosti na svoj procesný útok či obranu a zároveň bremeno tvrdenej skutočnosti preukázať. Žalobca, ktorý sa domáha náhrady škody, musí uniesť bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, že mu škoda vznikla práve protiprávnym konaním žalovaného, ako aj existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody. Teba zdôrazniť, že ústny prejav pôvodného žalovaného o zákaze vstupu žalobcu do lesa, bez akýchkoľvek preukázaných reálnych obmedzení zo strany pôvodného žalovaného, nemožno považovať za protiprávne konanie, t.j. konanie v rozpore so zákonom. Skutkové tvrdenia, z ktorých má vyplývať oprávnenosť uplatneného nároku, by teda žalobca mal vymedziť jednoznačne a konkrétne a to v takom rozsahu, ktorý by umožnil jednoznačnú individualizáciu druhu a rozsahu škody, čo sa ale v konaní na súde prvej inštancie zo strany žalobcu nestalo titulom zaplatenia odmeny za výrub dreva, keďže v konaní bolo preukázané, že za drevo si žalobca zaplatil, keďže si drevo vyrúbал pre seba, nakoľko kúpnu zmluvou zo dňa 02.04.1995 kúpil drevo na pni. Rovnako odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie v tom smere, že sčasti uplatneného nároku súd nerozhodol vo veci rozsudkom pre uznanie nároku zo strany pôvodného žalovaného a to z dôvodu nenaplnenia zákonných predpokladov v zmysle § 282 CSP.

20. Odvolací súd konštatoval, že žalovaný Q. A., ktorý bol v tom čase žalovaný ako predseda Urbariátnych lesov a pasienkového spoločenstvá Poráč, nemal oprávnenie v mene Urbariátnych lesov a pasienkového spoločenstvá Poráč na učinenie uznávacieho prejavu v mene Urbariátu v ich mene, a keďže vystupoval v konaní len ako fyzická osoba, jeho uznávací prejav čo do sumy 22.617,- Sk, neuznal čo do základu a dôvodu t.j. v zmysle naplnenia zákonných predpokladov ust. § 282 CSP a to aj s odkazom na ust. § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá CSP.

21. V tomto smere odvolací súd uviedol, že úkony, ktorými sporové strany disponujú konaním alebo jeho predmetom, sa označujú ako dispozičné procesné úkony. Určité úkony však majú aj relevanciu vo vzťahu k hmotnému právu, a tými sú zmier a rozsudok na základe uznania alebo vzdania sa nároku. V prípade uznania a vzdania sa nároku, strany prejavia hmotnoprávny úkon voči súdu (nie voči sebe navzájom) a súd musí meritórne rozhodnúť. Ak sú splnené podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 282 CSP, je teda súd povinný rešpektovať procesnú situáciu, ktorá nastala v dôsledku uznávacieho prejavu žalovaného a musí vydať rozsudok na základe uznania nároku. Nie je pritom rozhodujúce, či a ako je takýto procesný úkon označený a či uznanie nároku je vyjadrené práve týmto slovným spojením. Za uznanie nároku spôsobilého vyvolať účinky umožňujúce vydať rozsudok na základe uznania nároku treba považovať taký procesný úkon žalovaného, ktorým nepochybne prejavuje nielen vedomosť o konkrétnom dlhu, čo do dôvodu i výšky, ktorý vyplýva zo žalobného nároku, ale aj vôľu nárok žalobcu uspokojiť bez ďalších podmienok. Podotkol, že pôvodný žalovaný dlh uznať v mene Urbariátu, na čo ale nebol oprávnený, keďže v konaní vystupuje len ako fyzická osoba, čím je spochybnená jeho vedomosť o základe, dôvode dlhu ako aj vôľe, ako fyzickej osoby, nárok žalobcu uspokojiť, bez ďalších podmienok, keďže pri právnej klasifikácii podania strany sporu vychádza súd z jeho obsahu v zmysle čl. 11 ods. 1

CSP, pričom zásadným interpretačným pravidlom je posúdiť podanie tak, aby jeho výklad zodpovedal skutočnej vôli konajúcej osoby v čase urobenia tohto úkonu. Rozsudkom na základe uznania nároku môže rozhodnúť súd len vtedy, ak je prejav strany sporu natoľko určitý, že z neho možno urobiť skutočne nepochybný záver, že úkon smeruje k uznaniu nároku. Uznanie nároku ako celku v sebe zahŕňa jednak uznanie základu nároku, ako aj uznanie jeho výšky a musí z neho byť zrejmé aj vôľa žalovaného bezpodmienečne nárok žalobcu uspokojiť. Nie je teda možné uznanie výšky nároku bez toho, aby sa uznal jeho základ. Keďže základ nároku v tomto smere mal vyplývať z protiprávneho konania pôvodného žalovaného, ako fyzickej osoby, nemohol byť vo veci daný ani základ na uznanie uplatneného nároku sčasti, so zreteľom na uznávací prejav pôvodného žalovaného a to ani titulom náhrady škody alebo zaplatením časti odmeny za ťažbu dreva, keďže žalobca nevyťažil drevo pre žalovaného ako fyzickú osobu ale v tomto prípade pre seba, na pni s tým, že drevo patrilo Urbariátu.

22. Podľa názoru odvolacieho súdu je uznávací prejav žalovaného „o opodstatnenosti žaloby čo do sumy 22.617 Sk“, tak ako je zachytený v zápisnici z pojednávania na súde prvej inštancie z 5.11.1998 na čl. 31 spisu, nie natoľko jasný a jednoznačný, aby z neho bolo možné usúdiť, že jeho úmyslom bolo skutočne uznanie základu, dôvody ako aj výšky časti nároku. Takýto prejav žalovaného podľa jeho obsahu s odkazom aj na čl. 11 ods. 1 CSP, nemožno spoľahlivo posúdiť ako plne akceptovateľný a účinný uznávací prejav, ako to má na mysli ust. § 282 CSP. Vzhľadom k uvedenému bola odvolacia námietka žalobcu o splnení podmienok pre vydanie rozsudku pre uznanie nároku sčasti nedôvodná, keďže v postupe súdu prvej inštancie sa nevyskytla vada konania, ktorá by sa prejavila v jeho nesprávnom právnom posúdení veci a to aj so zreteľom na absenciu jednoznačného návrhu žalobcu v zmysle § 282 CSP.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a keďže v odvolacom konaní bol žalovaný plne úspešný, v plnom rozsahu mu priznal proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd dodal, že rovnako ako súd prvej inštancie ani v odvolacom konaní odvolací súd nevzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 257 CSP.

24. Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalobca. Dovolanie podal s poukazom na § 420 písm. d/ CSP a § 420 písm. f/ CSP. Podľa názoru dovolateľa rozsudok odvolacieho súdu vykazuje obidve vady.

25. K dovolaniu podľa § 420 písm. d/ CSP dovolateľ uviedol, že právoplatným rozhodnutím súdu v tomto konaní, ktoré bránilo tomu, aby sa vec v konaní opätovne prejednávala a rozhodla, bol právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 9 C 1170/1998 zo dňa 02.07.2009, na základe ktorého prebehlo aj exekučné konanie, v ktorom bola značná časť nároku žalobcu vymožená. Následne Krajský súd v Košiciach uznesením 3 Co 50/2015 zo dňa 25.02.2016 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2 532,70 Eur s príslušenstvom a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Toto rozhodnutie krajského súdu, ktorým došlo k zrušeniu právoplatného a vykonateľného rozsudku malo pre žalobcu závažné dôsledky, keď na podklade tohto rozhodnutia bolo zastavené exekučné konanie, v ktorom exekučným titulom bol rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 9 C 1170/1998 zo dňa 02.07.2009. Žalobca pritom označil účastníka konania na strane žalovaného 1 správne, ako fyzickú osobu, Q. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. - pôvodný žalovaný.

25.1. Podľa názoru dovolateľa, zrušením rozsudku okresného súdu zo dňa 02.07.2009, pod sp. zn. 9 C 1170/1998 v roku 2016 a opätovným rozhodnutím vo veci došlo k závažnému porušeniu právnej istoty strán sporu. Dovolať mal za to, že plná moc, ktorú udelil pôvodný žalovaný Q. A. v roku 1998 právnenému zástupcovi bola udelená platne, doručením rozsudku zo dňa 02.07.2009 splnomocnenému právnenému zástupcovi, plynula pôvodnému žalovanému lehota na podanie odvolania proti rozsudku a jej márnym uplynutím sa rozsudok stal právoplatným a vykonateľným. Ďalšie rozhodnutie vo veci bolo vydané v právoplatne skončenej veci, ktorá zakladala prekážku res iudicatae. Rozsudok bol právnenému zástupcovi pôvodného žalovaného riadne doručený na základe jeho prejavu vôle byť ním zastupovaný v celom rozsahu a nepodaním odvolania v zákonnej lehote tento rozsudok riadne nadobudol právoplatnosť.

Správne teda bola vyznačená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti a následne postup pôvodného žalovaného, ktorý smeroval k podaniu odvolania zo dňa 21.11.2014 bol špekulatívny a účelový. Pôvodný žalovaný už raz v tomto súdnom spore podal voči rozsudku 9 C 1170/98 zo dňa 10.08.2009 odvolanie, avšak krajský súd ho odmietol ako oneskorene podané. Mal za to, že z tohto dôvodu ide vo veci o res iudicatae, teda vec súdom už prejednanú a rozhodnutú, vzhľadom k tomu, že vec bola prejednaná nielen prvostupňovým súdom, ale aj odvolacím súdom.

26. Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 420 písm. f/ CSP dovolať poukázal na to, že za zjavne nesprávne, nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní považuje žalobca právne posúdenie nároku žalobcu v rozsudku odvolacieho súdu ako aj v rozsudku súdu prvej inštancie ako nárok na náhradu škody, pričom podľa bodu 33. rozsudku odvolacieho súdu má toto posúdenie vychádzať zo samotnej žaloby, ako aj z prednesov strán sporu. Žalobca svoj nárok nekvalifikoval ako náhradu škody a takúto právnu kvalifikáciu súdom považuje za svojvoľnú, bez toho, aby mala oporu v skutkovom stave veci. Nárok žalobcu zodpovedal nezaplatenej odmene za ťažbu dreva, ktorú pre pozemkové spoločenstvo Urbariátne lesy a pasienkové spoločenstvo Poráč žalobca vykonal. To, že žalobcovi nebolo odpredané drevo, ktorého kúpna cena mala byť započítaná s odmenou za ťažbu je druhoradé.

27. Žalobca sa žalobou domáhal svojho nároku na tom skutkovom základe, že žalobca pre urbariát dlhodobo vykonával na ich pozemkoch ťažbu dreva, a to za dohodnutú odmenu 350,- Sk/m³, keď v období apríl - jún 1996 vyťažil celkovo 348 m³ dreva. Za túto činnosť náležala žalobcovi celkovo odmena 121 800,- Sk. Túto odmenu žalobca riadne vyúčtoval, a to faktúrou 25/2/97 so splatnosťou 7 dní. Počas súdneho konania bolo jasne preukázané vykonanie týchto prác, a táto skutočnosť ako i objednávka prác nebola medzi stranami sporu vôbec sporná. Dohodu medzi stranami sporu o ťažbe dreva potvrdil navyše i pôvodný žalovaný pri svojom výsluchu na pojednávaní.

28. Zároveň medzi žalobcom a urbariátom existoval ďalší právny vzťah založený zmluvou uzavretou medzi žalobcom a urbariátom dňa 02.04.1995, na základe ktorej bol žalobca oprávnený časť vyťaženého dreva nadobudnúť za kúpnu cenu 700,- Sk/m³. Takto mal vyťažiť 117 m³, ktoré mal žalobca nadobudnúť do vlastníctva. Keďže však v tom čase žalobca nemal finančné prostriedky na úhradu celej sumy, dohodol sa s pôvodným žalovaným, že si zatiaľ odnesie len časť vyťaženej drevnej hmoty v rozsahu 65 m³ po 700,- Sk, zvyšok drevnej hmoty v rozsahu 53 m³ ostalo vo vlastníctve urbariátu. O tomto svedčí opätovne tvrdenie pôvodného žalovaného na súdnom pojednávaní.

29. Zároveň sa žalobca s pôvodným žalovaným dohodli, že svoje vzájomné nároky si čiastočne vysporiadajú započítaním. Po započítaní pohľadávky urbariátu proti žalobcovi v rozsahu 45 500,- Sk voči pohľadávke žalobcu voči urbariátu voči 121 800,- Sk ostala ako nevysporiadaná časť záväzku urbariátu v rozsahu 76 300,- Sk, ktorá bola predmetom tohto sporu. Medzi žalobcom a pôvodným žalovaným ďalej bola ústna dohoda, na základe ktorej malo v budúcnosti dôjsť k započítaniu kúpnej ceny i za zvyšok pre žalobcu vyťaženého dreva v celkovej hodnote 36 400,- Sk, avšak takéto započítanie sa nikdy neuskutočnilo, nakoľko tento predmet kúpy nebol nikdy žalobcovi riadne odovzdaný a on tak nemohol k nemu nadobudnúť vlastnícke právo. V tejto súvislosti považoval za nutné upozorniť, že odoberanie drevnej hmoty je pomerne formalizovaný proces a vyžaduje súčinnosť oboch zmluvných strán, a teda žalobca si nikdy jednostranne nemohol prísť do lesa a bez súčinnosti urbariátu vyťažiť si pre seba drevnú hmotu a tú bez ďalšieho z lesa odviezť. Vzhľadom na uvedené nemôže obstať záver, že riziko škody na tovare prevzal žalobca okamihom uloženia dreva na skládke bez toho, aby ho akokoľvek zabezpečil. Na žalobcu nikdy neprešlo riziko škody na tovare, keďže k riadnemu odovzdaniu tohto predmetu kúpy zo strany urbariátu nikdy nedošlo. Celý uplatnený nárok žalobcu bolo potrebné posúdiť ako nárok na zaplatenie časti odmeny za vykonanú ťažbu dreva pre urbariát, ktorá nebola uhradená započítaním s nárokom urbariátu voči žalobcovi. To, že k započítaniu nedošlo nemôže byť sporné, nakoľko žiadny započítací prejav zo strany žalovaného, smerujúci k započítaniu ceny za drevo s nárokom žalobcu na odmenu za ťažbu, nebol vykonaný.

30. Skutočnosť, že medzi žalobcom a pôvodným žalovaným existovala dohoda o tom, že žalobca si bude môcť svoj nárok voči urbariátu čiastočne uspokojiť kúpou a následným odpredajom drevnej hmoty

v rozsahu zvyšných 52 m² nemá žiaden vplyv na to, že odmena za ťažbu dreva zo strany žalobcu pre urbariát ostala i naďalej neuhradená v sume 76 300,- Sk.

31. Ďalšou otázkou, ktorú odvolací súd nesprávne právne posúdil, je oprávnenie pôvodného žalovaného konať za urbariát pri uzavretí kúpnej zmluvy zo dňa 02.04.1995 so žalobcom na ťažbu dreva, na čo nemal mať pôvodný žalovaný splnomocnenie výborom spoločenstva. Pôvodný žalovaný ako štatutárny orgán žiadne splnomocnenie na svoje konanie a uzatváranie právnych úkonov nepotreboval. Poukázal pri tom na § 13 ods. 3 Obchodného zákonníka. Odvolací súd sa v rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou žalobcu, že prvostupňový súd nesprávne aplikoval na vzťah pôvodného žalovaného a pozemkového spoločenstva ustanovenia § 31 a § 33 Občianskeho zákonníka, nakoľko pôvodný žalovaný v žiadnom prípade nebol splnomocniteľom na základe udeleného plnomocenstva, ale bol v postavení štatutárneho orgánu spoločenstva. Aj keď bol urbariát bez právnej subjektivity, uplatnia sa naň riadne ustanovenia ZoPS a taktiež subsidiárne ustanovenia Obchodného zákonníka, upravujúce pôsobnosť štatutárov.

32. Vzhľadom na uvedené považoval žalobca záver rozsudku odvolacieho súdu o prekročení právomoci pôvodného žalovaného a s tým spojenej neexistencie vzťahu podľa § 10 ods. 3 ZoPS za arbitrárny a absolútne neodôvodnený a zjavne nesprávny. S tým je následne spojený aj nesprávny záver o tom, že pôvodný žalovaný nemohol platne urobiť uznávací prejav, čo do sumy 22 617,- Sk. Nárok čo do sumy 22 617,- Sk bol zo strany pôvodného žalovaného, čo do dôvodu a výšky jasne uznaný a nie je spor o tom, ako mal tento nárok žalobcu vzniknúť, keď titul nároku sa zhoduje s tým, ktorý si žalobca uplatňuje v tomto súdnom konaní.

33. Žalobca ďalej vyčíta rozsudku odvolacieho súdu, že vo svojom odôvodnení sa náležite nevysporiadal s tým, že prvostupňový súd od žalobcu opakovane žiadal predložiť súhlas na ťažbu dreva, ktorý žalobca nepredložil, pretože ho nemal k dispozícii a tento súhlas ani nebol k ťažbe potrebný, pričom žalobcovi nebolo zrejmé, kam prvostupňový súd svojimi výzvami na predloženie súhlasu smeruje. Absenciu tohto súhlasu posúdil prvostupňový súd za neoprávnenú, k čomu odvolací súd zaujal stanovisko, že žalobca neprodukoval tvrdenie o tom, že súhlas nie je potrebný včas, ale až v odvolaní. V tomto smere žalobca nemal aké tvrdenie produkovať a jednalo sa zo strany súdu o nesprávne právne posúdenie, keď súd sa opakovane dotazoval ohľadom existencie súhlasu, ktorý nebol potrebný. Poukázal na to, že otázka existencie súhlasu je bezpredmetná vo vzťahu medzi žalobcom a pôvodným žalovaným a z toho plynúceho nároku žalobcu, keďže žalobca nebol pri ťažbe dreva pre urbariát zodpovedný za splnenie zákonných podmienok. Zodpovednosť za splnenie prípadných zákonných podmienok nesie bezpochyby urbariát, ako užívateľ lesa, a teda vykonávateľ ťažby v zmysle § 10 zákona č. 100/1997 Zb. Teda aj ak by malo ísť o nezákonnú ťažbu, tak nárok žalobcu na odmenu za poskytnuté služby voči urbariátu tým nie je dotknutý.

34. Zároveň s poukazom na § 444 CSP navrhol odložiť právoplatnosť rozsudku odvolacieho súdu s poukazom na vedené konanie na OS Spišská Nová Ves sp. zn. 20 C 32/2019, v ktorom sa žalovaný domáha po žalobcovi zaplata 12 115,28 Eur s prísl., a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré má zodpovedať tomu, čo pôvodný žalovaný uhradil v exekučnom konaní na základe rozsudku OS Spišská Nová Ves sp. zn. 9 C 1170/1998, ktorý bol následne zrušený. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre odklad právoplatnosti vidí žalobca v tom, že na základe právoplatného rozsudku odvolacieho súdu sa bude pokračovať v konaní sp. zn. 20 C 32/2019, čo by v prípade, že dovolací súd vyhovie dovolaniu žalobcu, by bolo ne hospodárne a neekonomické, okrem iného aj z hľadiska ďalších trov konania. Ďalším dôvodom pre odklad právoplatnosti rozsudku je, že tento rozsudok povedie k vydaniu uznesenia o trovách konania, ktoré bude exekučným titulom vo vzťahu k žalobcovi, čo by žalobcu dostalo do finančnej tiesne a jednoznačne vystavilo hrozbe exekučného konania, keďže žalobca nemá prostriedky na uhradenie trov konania. O nepriaznivej finančnej situácii svedčí aj okolnosť, že v konaní bol oslobodený od platenia súdnych poplatkov a aj v dovolacom konaní si podal spolu s dovolaním žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bol zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

35. K dovolaniu podal písomné vyjadrenie žalovaný. Žalovaný uviedol, že uznesením Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 3 Co 50/2015 súd zrušil rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 9 C 1170/1998 zo dňa 02.07.1998, vo výroku a povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 2 532,70 Eur spolu s príslušenstvom a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach bolo vydané za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. V čase vydania zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu bolo možné voči predmetnému rozhodnutiu využiť ustanovenia o dovolaní v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak po d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie a po f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Žalovaný mal za to, že prioritne je nespokojnosť s výsledkom konania na strane žalobcu. S poukazom aj na skutočnosť, že žalobca namietal tú skutočnosť, že jeho nárok súd posudzoval ako náhradu škody, avšak táto skutočnosť už bola pred najvyšším súdom riešená v dovolacom konaní, kedy Najvyšší súd SR v uznesení pod sp. zn. 1 Cdo 202/2016, kedy dovolací súd dovolanie žalobcom odmietol. Žalobca v podanom dovolaní namietal rovnaké skutočnosti ako v tomto dovolaní, čo do doručovania, udeleného plnomocenstva, ako aj posudzovanie nároku žalobcu na zaplatenie sumy 2 532,70 Eur s príslušenstvom, titulom náhrady škody. Dovolateľ v predchádzajúcom dovolaní podal dovolanie, ktoré zdôvodnil podľa § 237 ods. 1 písm. d/ OSP tým, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo. Zároveň namietol, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Žalovaný mal za to, že uvedené dovolacie dôvody už dovolateľ uplatnil a bolo o nich rozhodnuté.

36. V podanom dovolaní vo veci tejto ako dôvody dovolania uvádza práve to, že v konaní pred Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 1 C 24/2018 došlo k porušeniu práva z dôvodu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. d/ CSP, t. j. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo sa už prv konanie začalo. Žalovaný má za to, že tento dôvod nie je možné uplatniť, nakoľko po zrušení rozhodnutia zrušujúcim uznesením, ktorým dovolateľ včas v minulosti napadol a bolo zamietnuté, už neexistuje prekážka právoplatného rozhodnutia, nakoľko právoplatnosť bola zrušená, teda odpadol dôvod - predchádzajúceho právoplatného rozhodnutia.

37. Vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ CSP uviedol, že medzi práva, ktoré porušujú právo na spravodlivý proces, nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Z uvedeného dôvodu žiadal, aby bolo dovolanie zamietnuté a žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania.

38. Najvyšší súd ako súd dovolací [§ 35 CSP zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

39. Dovolanie je potrebné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systémoch opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

40. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

40.1. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený

sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

40.2. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

40.3. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod.

41. V zmysle uvedeného, úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené (primárnym) záverom odvolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom odvolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený; pre opačný postup nedáva Civilný sporový poriadok podklad v žiadnom z jeho ustanovení. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon.

42. Dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného žalobcom.

43. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

44. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (k tomu napr. III. ÚS 474/2017). Osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 CSP (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

45. V danom prípade žalobca zmätočnosť konania vyvodzuje z ust. § 420 písm. d/ CSP a § 420 písm. f/ CSP.

46. Žalobca zmätočnosť konania vyvodzuje z ust. § 420 písm. d/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, a § 420 písm. f) CSP podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

47. Žalobca danosť uvedenej procesnej vady (§ 420 písm. d) CSP) vzhliada v existencii právoplatného rozhodnutia súdu, a to poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 9 C 1170/1998 zo dňa 02.07.2009, ktorý má tvoriť prekážku právoplatnej veci vo vzťahu ku konaniu vedenému v tejto veci, ktorou sa žalobca domáha vo vzťahu k žalovanému zaplata sumy 2 532,70 Eur spolu s prísl.

48. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci a prekážka začatého konania predstavujú procesnú prevenciu proti porušeniu základného právneho princípu ne bis in idem. Prekážka právoplatnej rozhodnutej veci vylučuje možnosť vec znova prejednať a rozhodnúť a je zakotvená v § 230. Vec nemožno opätovne prejednať a rozhodnúť len za predpokladu, ak sa v prejednávanej veci vyskytuje totožnosť subjektov v pomere k veci už právoplatne rozhodnutej a totožnosť samotnej veci, ktorá sa stala predmetom konania. Týmto sú zároveň určené subjektívne a objektívne medze právoplatného súdneho rozhodnutia. Podmienka právoplatného rozhodnutia o veci musí reálne existovať, musia byť teda kumulatívne splnené dve podmienky. Rozhodnutie musí byť riadne doručené a nemožno ho už napadnúť odvolaním. Pri nedodržaní niektorej z týchto podmienok nepôjde o res iudicate, a to ani v prípade, ak bola právoplatnosť na rozhodnutí nesprávne vyznačená (a vyznačená byť nemala).

49. Dovolací súd s poukazom na obsah súdneho spisu vo vzťahu k tejto dovolacej námietke uvádza, že námietka právoplatne rozhodnutej veci - a to rozhodnutie OS Spišská Nová Ves č. k. 9 C 1170/1998-325 zo dňa 02.07.2009 v spojení s opravným uznesením OS Spišská nová Ves č. k. 9 C 1170/1998-332 zo dňa 02.07.2009 bola uplatnená dovolateľom už v rámci odvolacieho konania, pričom odvolací súd sa tejto námietke venoval dôsledne, a to v bode 37. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

50. Dovolací súd konštatuje, že Najvyšší súd SR už v uznesení č. k. 1 Cdo 202/2016-505 zo dňa 27.06.2017 (konanie týkajúce sa žalobcu a právneho predchodcu žalovaného), konštatoval, že nezistil namietanú procesnú vadu, teda ani vadu - prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Dovolací súd aj v tomto smere opätovne zdôrazňuje, že v predmetnom prípade išlo o to, že doložka právoplatnosti a vykonateľnosti na spomínanom rozhodnutí nebola vyznačená správne, keďže nedošlo k správne doručeniu predmetného rozhodnutia - rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 9 C 1170/1998-325. Z tohto dôvodu v predmetnej veci nejde ani o vadu - prekážku právoplatne rozhodnutej veci, keďže táto vec skončila až na základe rozsudku Krajského súdu v Košiciach pod č. k. 5 Co 38/2019-139 zo dňa 13.02.2020, pričom rozhodnutie v tejto veci nadobudlo právoplatnosť až dňa 27.03.2020. Z tohto dôvodu namietaná vada zmätočnosti s poukazom na § 420 písm. d/ CSP je neopodstatnená.

51. Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 420 písm. f/ CSP dovolací súd uvádza nasledovné: Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietajú najmä to, že považuje za nesprávne právne posúdenie nároku žalobcu ako nárok na náhradu škody.

52. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97).

53. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je nesúhlas s právnym posúdením veci (R 54/2012, R 24/2017). Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 1. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na konštatovanie Ústavného súdu SR, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne

právne posúdenie veci nezakladá vadu konania zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (IV. ÚS 196/2014, IV. ÚS 279/2018).

54. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06).

55. Dovolací súd dospel k záveru, že dôvody prezentované dovolateľom nenapĺňajú obsah odňatia možnosti konať pred súdom takým procesným postupom súdu, ktorý by viedol k záveru, že odvolací súd rozhodoval svojvoľne a jeho závery by boli neudržateľné. K tejto námietke je potrebné uviesť, že dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, ale v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd potvrdzujúci rozhodnutie súdu prvej inštancie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (6 Cdo 69/2020, 9 Cdo 209/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017). Súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý z dôkazov nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky navrhnuté dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania (6 Cdo 69/2020, 9 Cdo 209/2020, 8 Cdo 290/2019, 7 Cdo 170/2020). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý dôkaz ňou navrhnutý alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu a nie účastníkovi konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná, napr. preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné, nemôže to byť považované za postup znemožňujúcej procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenie v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

56. Dovolací súd sa ani nedomnieva, že by rozsudok odvolacieho súdu bol nedostatočný vo vzťahu k nevysporiadaniu sa s námietkami žalobcu, naopak rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na všetky podstatné odvolacie námietky a argumenty žalobcu s prejednávanou vecou súvisiace, aj dovolací súd sa zhoduje s odôvodnením odvolacieho rozsudku, keď si nárok proti pôvodnému žalovanému žalobca uplatňoval titulom náhrady škody, pričom v bode 35. odôvodnenia odvolací súd uviedol, že nakoľko až v podanom odvolaní si žalobca uplatňoval časť nároku, tak ako to uviedol, nielen titulom náhrady škody, ale aj titulom zaplatenia odmeny za výrub dreva, pričom prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ju odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d/ CSP), čo ale v konaní nebolo naplnené. Ďalej odvolací súd podrobne zdôvodňuje rozhodnutie v časti zamietnutia žaloby v bodoch 32. až 36. a 39. až 53. odôvodnenia rozhodnutia. S poukazom aj na bod 36. odôvodnenia rozhodnutia, že aj keď právne posúdenie je vždy povinnosťou súdu treba apelovať na to, že právnemu posúdeniu veci predchádza skutkové odôvodnenie uplatneného nároku v smere unesenia dôkazného bremena, čo má aj zásadný dopad na správne právne posúdenie veci. V tomto smere je dôležité tiež poukázať na bod 43. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, podľa ktorého skutkové tvrdenia, z ktorých ma vyplývať oprávnenosť uplatneného nároku, by teda žalobca mal vymedziť jednoznačne a konkrétne, a to v takom rozsahu, ktorý by umožnil jednoznačnú individualizáciu druhu a rozsahu škody, čo sa ale v konaní na súde prvej inštancie zo strany žalobcu nestalo, titulom zaplatenia odmeny za výrub dreva, keďže v konaní bolo preukázané, že za drevo si žalobca zaplatil, keďže si drevo vyrúbal pre seba, nakoľko kúpnu zmluvou zo dňa 02.04.1995 kúpil drevo na pni.

57. K tvrdeniu dovolateľa, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú nedostatočne odôvodnené a v

dôsledku toho nepreskúmateľné, dovolací súd poznamenáva, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť (nedostatok odôvodnenia) rozhodnutia nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP).

58. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, prijaté na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, právna veta, ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

59. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu.

60. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení sú zrejmé právne úvahy odvolacieho i prvoinštančného súdu (ich vecnou správnosťou sa dovolací súd nezaoberal), ktoré viedli k prijatiu záveru o zamietnutí žaloby žalobcu titulom náhrady škody.

61. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namietal nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia nevyplyva. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

62. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd vyhodnotil, že dovolanie žalobcu s poukazom na § 420 písm. d/ a f/ CSP nie je prípustné, preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

63. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

64. Vo vzťahu k návrhu dovolateľa na odklad právoplatnosti rozhodnutia, dovolací súd podanému návrhu nevyhovel, nakoľko nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa s poukazom na ust. § 441 ods. 2 CSP.

65. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.